

יאיר אסולין

שלושה שירים

שמות

*

לְשָׁמַיִם שְׁלִי אֶקְרָא שָׁמַיִם
וְאֶעֱלֶה לְהִתְפַּלֵּל בָּהֶם כָּל
עֵת שְׁאֲחַפּוּץ

*

לְחַלֵּל שְׁלִי אֶקְרָא חָלָל
הָרִי אֵין צְלִיל רִיק יוֹתֵר
מִצְלִיל מְלֵא זוֹ

וְאִם יֵשׁ, אֲמַרְוּ לִי
וּמֵלֵאוּ דַעֲתֵי הַשׁוֹמְמָה

*

לְחַיִּים שְׁלִי אֶקְרָא חַיִּים
וְאֶסְמֵן אוֹתָם בְּקוֹיִם אֲדַמִּים
שֶׁל סִכְנָה מִתְמַדֶּדֶת

דַּע לָהּ כִּי חַיִּינוּ
?תִּמּוּ בְּטָרֵם גִּדַּע רְוִיָּה

*

לְמִטָּה שְׁלִי אֶקְרָא מִטָּה
עַל שׁוֹם כֶּךָ שְׁאֲנִי מֵת בְּכָל עָרֵב
וְשָׁב לְחַיֵּי עֵת הַשְּׁמֶשׁ בַּחֲצִי גְבַהֶהָ.

*

לְבָנֵי אֶקְרָא כְּדָמוֹת פָּנָיו,
כְּצַבֵּעַ עֵינָיו.
לְבָנֵי אֶקְרָא כְּפִי שְׂרָצִיתִי
שִׁיקְרָא שְׁמִי.

מכתב מארץ רחוקה או חוטים

א

הַשְּׂכַמְתִּי מְעֻט קָרָם
כְּדֵי לְהַבִּיט בְּשֶׁמֶשׁ גּוֹבֵטָת
בְּאוֹר גְּדוֹל.
גְּבָעוֹת סָבוּ אֶת מְקוֹם מוֹשְׁבֵי
וְנִדְמָה הִיָּה כִּי
מִן הַעֲמֻקִּים
מִבִּיטִים בִּי הוֹלְכֵי דְרָכִים
מִמֵּתִינִים לְבוֹא הַשְּׁמֶשׁ
כְּדֵי לְהַמְשִׁיד בְּדַרְכָּם,

בְּמִקְוֵי אֲנִי גוֹתֵר,
לְכָל הַפְּחוֹת כְּעֵת
כְּאֲשֶׁר דְּבָרִים הִחֲלוּ לְלָבוֹשׁ מִרְאָה מִשְׁבִּיעַ רְצוֹן
וְחוֹטֵי אֶהְבֶּה דְקִים כְּקוֹרִים
נִמְשָׁכִים בֵּינִי וּבֵין אַחַת
מִבְּנוֹת הַמְּקוֹם.

ב

כַּעַת אֲגִשׁ לְחַרְרִי
וְאֶלְפָּה יְדֵי בְרִצּוּעוֹת עוֹר בְּהֵמָה גֹּסָה
מִן הַחֲלוּן תִּשְׁתַּקֵּף עִיר נְכָרִית
מִשְׁתַּחֲרַרְת מִן חֲבֵלֵי שְׁנֵתָה
אֶל עֵבֶר יוֹם רְגִיל וְאֶלְחָשׁ:
עָרַב פֶּסַח הַיּוֹם.

ג

בְּחֻצַּת פֶּשֶׁתָן לְבָנָה
שְׁזוּרָה חוּטֵי שָׁנִי
חֲלַפְתִּי עַל־פְּנֵי שְׁלֹשָׁה רְחוּבוֹת
עַד אֲשֶׁר הִגַּעְתִּי אֶל קְבוּץ
יְהוּדֵי קָטָן אֶתֹו
אֶחְגוּג אֶת לֵיל הַסֶּדֶר.
עַל פְּנֵי חֲלָפוֹ דְּמִיּוֹת שְׁפוּפוֹת מִן הַמְּלָאכָה
בְּשִׁבְלֵם הַלִּילָה הַזֶּה הוּא כְּכֹל הַלִּילוֹת.

ד

בְּלִילָה חֲלַמְתִּי כִּי
חֲלַפְתִּי בֵּין שְׁעָרִים רַבִּים
עַד אֲשֶׁר נִצַּבְתִּי חֶסֶר כַּחוֹת בִּירוּשָׁלַיִם.
וְכֹאֲשֶׁר אֲנִי מִגִּיעַ לְעִיר זֹו
אֲנִי חֹשׂ אֶת זְקֻנָתָהּ רוֹבֶצֶת עַל כְּתָפֵי
כְּמִשָּׂא כְּבֵד, כַּעַת – יוֹתֵר מִבְּדָרָה כָּלָל.

ה

זֶה זְמַן רַב לֹא הֵייתִי בִירוּשָׁלַיִם
וְלֹא זְכַרְתִּי אֶת מְרָאֵה הַכֶּתֶל בְּלִילָה
עֵת הַמְּסֻגָּדִים סוֹבְבִים אוֹתוֹ
וְאוֹרוֹת יְרֻקִים נִצְבִים כְּסוּרָג עַל אֲדָנֵי חֲלוֹנוֹתֵיהֶם.
בוֹרֵד הֵייתִי אֶל מוֹל גַּלְעָד זֶה
עֶצֶב רַב אַחֲזוּ בוֹ.

וְדַאי מְשׁוּם הַדְּמַע הָרַב אֲשֶׁר נָטַף עַל הָאָרֶץ
וְהַצְמִיחַ מִתּוֹכָהּ שְׂנֵאת אַחִים מָרָה כְּלַעֲנָה.

ו

צְפִירַת מְכוּנִית עוֹרְרָה אוֹתִי
וְהַשִּׁיבָה אוֹתִי אֶל חֲדָרַי בְּאָרֶץ נִכְרִיָּה
מִן הַחֲלוּנוֹת נִבְטַת עַת שְׁחָרִית, צְרִיף לְקוּם.
הַבְּטַחְתִּי שְׂאֵגִיעַ בְּזִמּוֹן כְּדִי
שִׁיְהִיָּה מְנַיֵן לְתַפִּילַת הַחֵג.

דין מוסר

נְטִיַת רַגְלִי הִיא לְכַשׁוֹל
לְהוֹתֵר שְׂכוּב בְּשֹׁרֵה הַקָּרֵב
וּלְהַמְתִּיץ לִירֵיָה שְׁתַּגְּאֵל –
מִזְ הַפְּחָד אֲשֶׁר בַּהֲמַתְנָה

אֶה אֲנִי מוֹסִיף לְרוּץ
אֶף שְׁנִטִּית לְבִי – לְוֹתֵר.
לְהַנִּיחַ בְּצַד הַדֶּרֶךְ כָּל אוֹתָם מְאֹוִיִּים
שְׁלִקְטָתִי בְּנִעוּרִי.

וְאֲנִי מוֹסִיף לְרוּץ
כְּדַמוֹת רוּחַ, כְּאֶגְלֵי מַיִם עַל שְׁמֶשֶׁת חֲלוּץ
לְכַשׁוֹל־לְחֲדוֹל־לְוֹתֵר – אֲיִנִּי מִצְלִיחַ
שְׁתַּגְּוֵעַ הַשְּׁעָה
שִׁיְהַפְּכוּ הַשְּׁעוֹת לְתַפְלָה דָּקָה
לְקוֹל הַקְּרִישׁ, לְפַתִּילְתוֹ הַמְתַּכְלָה שֶׁל נֵר הַזְּכָרוֹן

אֲנִכִּי מְסַרְתִּי אֶת חַיִּי
אֶה הֵם אֵינָם מְסֻרוּנִי.